

Loskomen is pijnlijk

Je hebt iemand ontmoet. Dat liet je me net terloops weten. Ik zie dat je er blij mee bent. Maar tegelijk voel ik je weerstand om er dieper over door te praten.

Dit soort momenten vind ik lastig. Ik wil je vrijheid om iets wel of niet te delen niet beknotten. Maar aan de andere kant, waarom zouden we over zoiets belangrijks niet kunnen spreken?.

Ik weet nog hoe lastig ik het zelf vond toen ik je moeder net ontmoet had. Het liefst wilde ik er met iedereen over spreken, zo verliefd was ik. En ook: het was zo kwetsbaar. Als het niets zou worden, dan zou mijn kwetsbaarheid direct gezien worden. En die pijn wilde ik ten koste van alles voorkomen. En dus hield ik het voor mezelf.

Je reageert niet en kijkt in de krant.
Ik blijf je aankijken, net zo lang totdat je mij aankijkt.
Wat?

Je creëert nu afstand. En dan zeg je opeens:

Ik heb een vraag aan jou, pap. Kan dat?

Is er een tekst die gaat over het loslaten van kinderen? Ook dat is toch iets dat van alle tijden is. Ouders die kinderen opvoeden, en ze op een zeker moment vrij laten uitvliegen.

Je hebt me links in gehaald. Ik kijk je even aan en realiseer me dat je me een belangrijke boodschap geeft.
Sorry als ik te dicht bij kwam.

Ja er is een tekst. Die is moeilijk. Een waarin Jezus letterlijk wordt geciteerd. Maar het levensprincipe is heel wezenlijk.

Daar gaat-ie:

Denken jullie dat ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde? Geenszins, zeg ik jullie, ik kom verdeeldheid brengen....De vader zal tegenover zijn zoon staan en de zoon tegenover zijn vader. De moeder tegenover haar dochter en de dochter tegenover haar moeder.

Het gaat hier over de bewustwording van het "anders zijn". De ander herkennen en erkennen als "anders". Niet vermengen van zijn of haar identiteit met de jouwe. Zijn of haar uniciteit accepteren. Ergens anders staat dezelfde tekst maar dan met het zwaard dat scheiding brengt. Met andere woorden er moeten banden worden doorgesneden. Het zwaard verwijst naar het "Woord", het begrip, het actieve begrip in je hart.

Jezus zegt dus dat hij die banden komt doorsnijden door je een nieuw begrip te geven het begrip dat je uniek bent, en dat doet eerst pijn. Maar later komt daar de vrijheid uit. Dat is een subtiel begrip.

In een relatie waarbij teveel verstrengeling is ervaart het kind niet dat hij of zij zelf mag besluiten, maar dat het onder druk staat van de ouders, soms zelfs onder de macht staat van de ouders om te doen wat zij willen.

En die verstrengeling moet ontward worden.

Wat ik een mooi beeld vind is dat van de twee in elkaar gevouwen handen met verstrengelde vingers. Om die los te maken werkt het niet om dat met veel geweld te doen. De juiste handeling bestaat erin de vingers een voor een uit elkaar te halen, beetje bij beetje ruimte te scheppen, net zolang totdat de twee handen vrij zijn.

Om te ervaren wat een goede en gezonde relatie is kunnen we ons inbeelden dat we een grens stellen tussen onze eigen identiteit en die van de ander. Ieder kan zijn eigen weg gaan, onze paden kunnen elkaar kruisen, maar je hoeft niet je identiteit te verliezen.

We zorgen voor elkaar, maar ook voor onszelf. Dat is niet egocentrisme, maar een echt op orde brengen van ons diepste wezen, onze innerlijke vrijheid.

Ik heb je al eerder verteld dat Jezus zelf zegt dat hij gekomen is om gevangenen te bevrijden. Hier spreekt hij over het vrij stellen van kinderen uit het ouderlijk gezag.

Het kwam er vandaag wat lastiger uit. Ik kijk je aan om te zien of dit over gekomen is.

Je glimlacht. Nu weet je waarom ik niet gereageerd heb op je verhaal over de tijd dat je mama net ontmoet had. Voor mij is er een vinger losgekomen.

Tegelijk, ik kan je nu wel iets meer vertellen....